

afschuwde, te voldoen. Haar vader was toch reddeloos verloren, zoozeer was hij de slaaf geworden van het opium.

En waar zou zij henen gaan; in den kampong durfde zij niet blijven; gedeeltelijk uit schaamte om de schande van haren vader, gedeeltelijk uit vrees voor Lim-Tioe en Pa-Achmad, wier afschuwelijke handelingen zij doorgrondde. Zij wist geen uitkomst.

Zoo naderde de laatste dag van de oude maan; de avond, waarop zij steeds naar het bosch ging, om zich in gedachten met haren Achmad af te zonderen.

Saridin was uitgenoodigd nog voor het laatst zijn amfioenpijp bij Lim-Tioe te komen rooken.

Pa-Achmad had dit gewild. Hij zou er zijn ongegronde wraak koelen op de schim van den voorheen flinken Javaan, op den man, die ruim drie jaren geleden het opium den grondslag van alle ellende had genoemd en van die stelling thans het sprekendst bewijs leverde. Pa-Achmad zou hem op dezen avond mededeelen, dat hij het was, die hem die ellende berokkend had, dat hij zijn ondergang bewerkt had.

Tegelijkertijd zou Lim-Tioe, geholpen door een paar zijner handlangers, Sarina overvallen en haar naar het huisje van den Chinees voeren. Was zij eenmaal daar, dan was zij machteloos; dan was zij de prooi van den ellending, machteloos als de gekortwiekte vogel.

De avond begon te vallen. Met gebogen hoofd liep Sarina boschwaarts. Zij kende den weg, dien zij reeds zoo dikwijls had afgelegd, als bij instinct. Allerlei gedachten hielden het arme kind bezig. Wat moest er van haar worden, verlaten door allen, zonder geld, zonder steun, zonder ondervinding? Want op Achmad kon zij niet rekenen. Die was immers ver van haar verwijderd.

Zoo dacht zij.

Als de zon ter kimme daalde en zij naar het maanschijfje zou blikken, dan hoopte zij eene goede ingeving te krijgen. Dat zou de raad zijn, dien Achmad haar gaf.

Op dat oogenblik wachtte ook Lim-Tioe en de zijnen. Eerst moest het daglicht plaats gemaakt hebben voor het nachtelijk duister, vóór zij hun snood plan wilden uitvoeren.

Op dat oogenblik wachtte ook Achmad, om zich te overtuigen van de onveranderlijke liefde van Sarina.

Eindelijk verborg de zon haar gezicht onder den horizon, als schuwde zij de misdaad, die op het punt stond te worden volvoerd.

Sarina was op de haar zoo bekende plek aangekomen. Met smart in het hart blikte zij naar de maanschijf, die een zwak licht verspreidde en zij stamelde woorden van innige liefde en bad om troost. Haar lijden was zoo groot. Was er dan geen redding mogelijk? Keerde Achmad dan nimmer weder?

Wat was dat!?

Zij meende eenig geritsel te hooren. Een slang wellicht.